Siis pääses lahti kiiduavalduste torm, millist ennem veel ei olnud kuuldud. Jaanineitsid kandsid hiliselt õitseva valge maasikaõie Timsi ette, millele teda paluti istuda. See oli suurim austusavaldus, mida putukad üldse teadsid. Timsi laskus mõnusalt pehmele õiele nagu vaibale. Ritsikate koor alustas jälle tantsuviisi. Kui kõik tantsujoovastuses keerlesid, sai Timsi mahti otsida väikest Saidit. Kuid kadunud oli see väike armas ritsikas. Timsi rändas käigust käiku, eksis ringi nukralt. Kaugelt kumas nõrk valgus. Timsi tegi paar pikka hüpet ja seisis nüüd käiguuksel. Sügavasti hingas ritsikas värsket kosutavat hommikutuulelist õhku. Kaks armunud kuldpõrnikat lendasid tantsides väriheina latvadel. Varane valgus suurenes aegamööda. Peosaalist kostis nõrgalt siia unistav viis. Seal märkas Timsi õrna rohekat kogu õõtsumas lõikheina pehmel kiigel.

„Saidi!“ hüüatas Timsi rõõmsalt.

„Jah!“ sosistas ritsikneitsi ja tõusis kelmikalt tantsides lendu.

„Asume kohe pulmalennule! Tule minuga!“ palus Timsi.

„Tulen, tulen sinuga!“ hõiskas Saidi õnnelikult

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 98